

»Kako smo srečni!« vzkliknejo noge in zaplešejo po sobi.

Tedaj pa resno zakliče duša razposajeni družbi: »Mirno! Srečni ste vi, razdruženi deli Substancijinega jaza. Nesrečna postane njena mati, ko najde jutri prazno posteljo svoje hčere in ostane sama na svetu. Napišimo ji pismo slovesa in pojasnila, da ji olajšamo srce. Jezik, ti narekuj, uho, poslušaj, roka, nasloni se na mizo; oči, sedite na roko, da bo videla pisati!«

Rečeno, storjeno. Duša in udje telesa so zapustili spalnico, na mizi je ostalo pismo z nastopno vsebino:

»Spoštovana gospa! Vaše sinočnje besede so se nocoj uresničile. Ošabna Substancija se je izpremenila v ničlo, njen domišljavi jaz je razpadel v nič, njej v zasluženo kazen, a v strašno svarilo vsem domišljavim in nehvaležnim otrokom! Predobra mati, ne žalujte preveč za ničlo Substancije in za ničem njenega jaza. V tolažbo Vam kličejo zadnje, iskrene pozdrave — duša in prej združeni, sedaj pa razdruženi deli Substancijinega jaza.«

◆◆◆

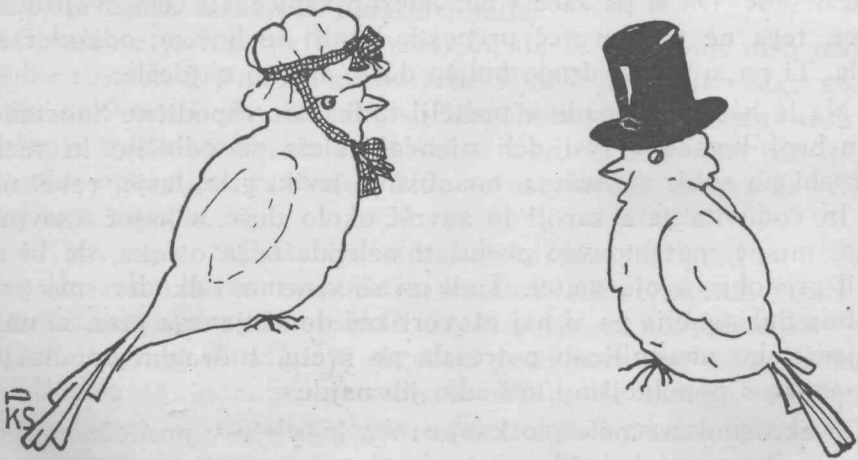
A. MEDER-UTVA:

Vrabci.

ati!« pravi nekega dne mladi, lahkoživi gospod vrabček, »pripravite mi kovčeg! Pojdem po svetu!«

Johatana, kako se je gospa vrabulja ustrašila teh besed! Kar omedlela je. Mladi gospod vrabček je bil njen sinek edinec, vsi drugi njeni otroci so že takoj, ko so izlezli iz jajčje lupine, hoteli v svet in so zaradi tega že mladiči goliči

silili iz gnezda, a popadali so na tla in našli prerano smrt za plotom ali v mačjih krempljih.

Nič čudnega tedaj, da je gospa vrabulja na take sinove besede omedlela. Sinko pa se ni zmenil za to. Namesto da bi mater osvežil s kapljico hladne rose, je veselo zažvižgal ter odletel na bližnji vrt pogledat, če so črešnje dozorele.

Ko se je gospa vrabulja zopet osvestila, je bilo baš poldne in njen želodček je hotel obeda. Zletela je na kurji dvor, kjer je bila zanjo in za vse njeno sorodstvo vedno zastonj pogrjnena miza.

»Kaj vam je, strina, da ste danes tako molčeči in zamišljeni? To ni vaša navada!« je pozvedovala pri vrabulji stara kura, ki je imela glavno besedo na kurjem dvoru.

»Oh, prijateljica mojal« potoži vrabulja, »sinek edinec mi sili v svet. Če to stori, se gotovo več ne vrne. Preveč nevarnosti preži v svetu nanj, koliko pušk, koliko mačk, da ne govorim o brezsrčnih pobalinih, ki jim je v zabavo preganjanje in pobijanje nas ubogih ptičkov. Oh, da bi sirota vedela, s čim bi mu izbila to nesrečno misel iz glave!«

Kura se je zamislila in po preudarku dejala: »Kaj, če bi ga oženili? Skrb za gnezdo bi mu pregnala take misli, da bi hodil z doma.«

»To je pametna misel,« se razveseli vrabulja, »takoj se o tem pomenim s sinkom.«

Žurno je odfrlela domov, spotoma pa je preudarila: »Stara kura ni bogve kako zabavna, tudi pozoblje veliko, a če se mi sinko oženi, jo povabimo vendar v svate.«

Ko je prifrlela domov, je bil sinko že tudi doma: »No, mati, ali je kovčeg pripravljen?«

»Ej, za to se še ne mudi,« odvrne mati. »Bolje bi bilo, da se oženiš, nego da bi se klatil po svetu.«

»Še tega mi je treba!« vzroji mladi, da se mu je perje kar naščepirilo. Gospa vrabulja ga je prosila in rotila in slednjič dejala: »Če se oženiš, ti prepustim gredo mladega graha za doto.«

»To bi mi morali takoj povedati, mati! Za grahek pa že ostanem doma in se tudi oženim, a nevesto mi izberite sami,« pravi sin.

»Dobro, moj sinko, izberem ti jo! Na veselico pojdeva, tam bo dekličev na izbiro!« odgovori mati.

Vrabci so imeli veselico na starem zidovju, in ko je prišla gospa vrabulja s sinkom tja, je bilo že mnogo mladih, ženina željnih gospodičnic tamkaj zbranih. — Debelušasta vrabuljica je bila stari vseh in pošepnila je sinku: »To-le vzemi!«

»Predebelal!« odvrne ženin kratko. Mati mu je pokazala drugo, bila je tudi prav čedna, le pol repa ji je manjkalo.

»Ne, tudi ta ni zamel! Mačka ji je izdrla že pol repa. Drugega pol ji še bo. Kaj mi bo žena brez repa? Nočem!« (Konec.)